

## Buda, jouw plek om op verhaal te komen



## Buda, jouw plek om op verhaal te komen

### **Buda Bib: *make your own (hi)story***

Carol Vanhoutte en Peter Tanghe

#### **1. Een nieuw hoofdstuk begin je zo**

Ervaringen van voorgangers: de verzamelde knowhow van Ruth Soenen en Rob Bruijnzeels

#### **2. Een nieuw verhaal schrijf je samen**

Over partners en een ronde tafel

#### **3. De gedroomde toekomst voor Kortrijk begint ... nu**

Hoe we onze toekomst dromen, dat kunnen we vandaag al laten zien

#### **4. Aan de slag**

Agenda's samenleggen

#### **5. Buda zet zich op de kaart**

Peter Tanghe over het masterplan

## Buda Bib: *make your own (hi)story*

Ruimte, tijd, personages en verbeelding. Een bestseller verbindt al die elementen op zo'n prikkelende manier dat tienduizenden mensen zich erdoor laten meeslepen.

Met die ambitieuze gedachte voor ogen, bogen we ons het voorbije jaar over het bestuursakkoord 'Beste stad van Vlaanderen'. Want in die visietekst dient zich een unieke kans aan: de Budatip in Kortrijk wil zich ontwikkelen tot een ankerpunt voor de stad. Een historische site waar de inwoners en het stadsbestuur van Kortrijk geschiedenis kunnen schrijven.

In de ['Toekomstvisie nieuwe Bib Kortrijk, juni 2018'](#) beschreven Kortrijkse bibliotheekgebruikers eerder al hun droom: een eigentijdse bibliotheek voor hun stad. Een nieuwe bibliotheek die kan wedijveren met andere hedendaagse openbare bibliotheken. Een gebouw dat de veelzijdige werking van een bibliotheek alle kansen geeft om te groeien en te bloeien.

Het ambitieuze verlangen van de Kortrijkzanen viel niet in dovemansoren ... De vraag aan de Vlaams Bouwmeester voor de opmaak van het 'Masterplan tip Buda-Eiland' was het startschot om hun droom in een eerste daad om te zetten: een ruimtelijk plan. Van meet af aan was duidelijk dat een deel van deze unieke plek in Kortrijk werd voorbehouden voor een nieuwe bibliotheek. En niet zomaar een bibliotheek: een ontmoetingsplek, een plek om bij te leren en zich te ontplooiën, een plek met laagdrempelige culturele infrastructuur waar iedereen welkom is. Een plek waar verhalen worden gemaakt én bewaard.

In onze zoektocht naar de ziel van de Budatip werd meteen duidelijk hoe bepalend de partners zouden zijn. Zo kent de historische site een eeuwenoud verhaal én zullen er nog veel nieuwe hoofdstukken geschreven worden. Daarom viel de keuze al snel op de afdeling Woordkunst van het Stedelijk deeltijds kunstonderwijs als partner: het talent om een verhaal tot leven te brengen is onontbeerlijk als we het Budaverhaal willen doen bruisen.

De site wil evengoed een plek zijn waar Kortrijkse verenigingen hun ervaringen en expertise delen... En zo verzamelden zich het voorbije jaar steeds meer partners rond onze tafel. Elk van deze organisaties heeft de ambitie om van de Budatip een echte *verhalensite* te maken. Een eer voor Kortrijk, dat vandaag al uitblinkt met een eigen muziekcentrum, een plek voor beeldende kunst en het Buda-eiland, dat de nodige infrastructuur voor podiumkunsten huisvest.

In samenspraak met experts werd in een eerste fase een technische projectfiche uitgewerkt zodat we alle verlangens en noden konden vertalen in functies en vierkante meters. Droog? Absoluut. Weinig inspirerend? Helaas. Daarom drong een inhoudelijk vervolg zich op: welk verhaal willen we op de site vertellen? Op 21 maart 2022, niet toevallig de eerste lentedag, organiseerden we een inspiratiedag met verschillende inhoudelijke actoren. Wat heeft onze nieuwe, culturele verhalensite te vertellen? Wat zijn cruciale aandachtspunten? Wat maakt 1+1=3 wanneer we met z'n allen rond de tafel zitten?

Dit magazine brengt het verhaal van één dag. De figuurlijke eerste steenlegging van Buda Bib. Een bron van inspiratie voor de toekomst. De eerste pagina van een bestseller geschreven door, voor, in en met Kortrijk. Het begin van jouw verhaal. Wees welkom, nu al.

*Carol Vanhoutte, directeur-bibliothecaris Kortrijk*

*Peter Tanghe, ruimtelijk planner stad Kortrijk*

## Een nieuw hoofdstuk begin je zo

Op maandag 21 maart 2022 deelden Ruth Soenen en Rob Bruijnzeels hun ervaringen tijdens een brainstorm over de nieuwe Buda Bib. **Ruth Soenen** (Simply Community) is sociaal en cultureel antropoloog. De Nederlander **Rob Bruijnzeels** (Ministerie van Verbeelding) is auteur en voormalig bibliothecaris. Beiden hebben jarenlange ervaring in het kritisch en inspirerend nadenken over openbare infrastructuur, in het bijzonder over bibliotheken. Uit hun feedback onthouden we vier lessen: do's-and-don'ts die in andere steden al tot prachtige én bedenkelijke voorbeelden hebben geleid. *Good practices* waar Kortrijk op kan bouwen en valkuilen waar de stad niet opnieuw hoeft in te trappen.

### 1. Dit verhaal begint bij ... een inspirerende en prikkelende collectie

Aan sommige zekerheden torn je niet. Zo is en blijft de collectie van een bibliotheek de voorwaarde om van een bibliotheek te spreken. Neem de boeken en dus de grondstof weg en het bestaansrecht van het gebouw wordt in vraag gesteld. Zowel Ruth Soenen als Rob Bruijnzeels hameren er daarom op om iets wat zo evident is in al zijn evidentie niet zomaar opzij te schuiven.

Rob Bruijnzeels: 'Bibliotheken zijn ontstaan in tijden van schaarste: het boek, als een betrouwbare bron van kennis, was een luxegoed dat weinig mensen zich konden veroorloven. Dat ligt vandaag anders. In een samenleving die gedomineerd wordt door het teveel en waar kennis slechts een muisklik ver is, wordt de rol van de bibliotheek al eens in vraag gesteld. Hoe moet een bibliotheek kennis verzamelen en verstrekken? Hoe zorg je ervoor dat mensen het de moeite waard vinden om naar de bib te komen? De antwoorden op deze vragen bepalen mee welke bibliotheek je als stad wil creëren.'

Om scherp te krijgen welke bibliotheek we willen, moeten we dus goed weten wat een bibliotheek precies is. Bruijnzeels: 'Je haalt er de bibliotheekontwerpen zo uit waar men vergeten is wat een bibliotheek in essentie is. De bib in de Deense stad Aarhus, bijvoorbeeld: de grootste bib van Scandinavië, dat wel, maar wie er een voet binnenzet vraagt zich af waar hij is beland? Een kantoorcomplex? Een pakhuis? Het is helaas een gebouw geworden dat de "grootse visie op stedelijke ontwikkeling" moet uitdragen. De functie als bibliotheek of als ontmoetingsplek werd er een van ondergeschikt belang. Dat is zonde. Dan ga je voorbij aan de mensen die het gebouw tot leven zullen brengen en aan het bronmateriaal – het boek als drager van kennis en kennis als grondstof – dat er op ongeziene schaal aanwezig is. Een bibliothecaris die stelt dat de collectie niet essentieel is, is als een cafébaas die zegt dat bier overbodig is. Benieuwd hoeveel mensen daar nog een glas willen drinken.'

Helder en duidelijk weten waar je voor staat en die invulling als stad ook zelf mee vormgeven, kan moeilijk worden overschat. 'Laat dit niet over aan architecten', zegt Rob Bruijnzeels. 'Een architect moet ruimtelijke oplossingen bedenken voor jouw verhaal en daar vervolgens een prachtig gebouw voor ontwerpen. Maar een architect is bibliothecaris noch programmator. Hij of zij zal geen inhoudelijke visie ontwikkelen voor het verhaal dat je als stad wil neerzetten. Laat je zoiets toch aan het architectenbureau over dan krijgt de focus op accommodatie en architectuur de overhand en dreigt je bibliotheek te weinig smoel te hebben. Pas op, de ruimte is belangrijk en prachtige architectuur is deel van die smoel, maar het zijn niet de stenen die het verschil maken. De plek zal gewaardeerd worden om wat mensen met en binnen die stenen cocon doen en of de architectuur die activiteiten voldoende ondersteunt.'

Een mooi voorbeeld van een bibliotheek waar architectuur en verhaal naadloos in elkaar passen, als de stukken van eenzelfde puzzel, is volgens Ruth Soenen en Rob Bruijnzeels de LocHal in Tilburg. Ga je het gebouw binnen, dan weet je meteen wat je van de plek mag verwachten. ‘Het is een gastvrije bibliotheek waar mensen graag zijn en elkaar ontmoeten, die inspireert en ruimte laat om thematisch met de collectie aan de slag te gaan en zo blijvend het gebouw smool te geven.’

Les 1: De collectie is en blijft de grondstof waarmee je aan de slag gaat. Vergeet je die, dan verlies je focus. Maar een collectie is ruimer dan alleen boeken, cd's, lp's, e-boeken en alle andere verzamelde materialen: ze omvat evengoed de mensen die ze mee vormgeven, de bezoekers die ermee aan de slag gaan en de talloze activiteiten die eruit voortvloeien. Een collectie staat kortom voor het verhalende potentieel van je site. De belangrijkste opdracht van alle betrokkenen is om dit potentieel te helpen ontwikkelen.

## **2. Buda Bib, waar het onthaal al voor de ingang begint**

Buda Bib wil een plek voor iedereen zijn. Maar ‘iedereen’, dat is veel mensen. En niet iedereen wil op dezelfde manier welkom geheten worden, dus zo’n welkom is op z’n zachtst gezegd een uitdaging. Dat weet Ruth Soenen als geen ander. ‘Als je wil dat iedereen zich op een nieuwe plek thuis voelt, dan vergt dat zowel op ruimtelijk als op menselijk vlak een serieuze inspanning.’ Soenen introduceerde binnen de sociologie het begrip ‘het kleine ontmoeten’, namelijk de verzameling ogenschijnlijk banale gedragingen wanneer mensen *en passant* elkaars pad kruisen. Subtiele handelingen die echter op weergaloze wijze het sociaal weefsel vormen van een plek of een stad. ‘Op de Budatip hoop je dat oude bekenden en nieuwe vreemden elkaar kunnen ontmoeten’, vertelt Ruth Soenen, ‘want dat is – vaak onbewust – een van de belangrijke redenen waarom mensen naar zo’n publieke plek trekken. Onderschat niet dat de Buda Bib, waar onder meer een bibliotheekcollectie beschikbaar zal zijn, een van de weinige stedelijke ruimtes is waar mensen gratis en comfortabel mogen uitrusten of zich kunnen warmen. Ze voelen er zich veilig en dus een beetje thuis. Dat merk je aan hoe jongeren er soms al giechelend een tienerkamer van maken, aan hoe volwassenen stiekem een dutje doen in de zetels en als je goed oplet, zie je sommigen al eens de schoenen uittrekken. Maar er zijn grenzen aan dat thuisgevoel: van de weeromstuit willen mensen “hun” huiselijke cocon beschermen. Ze gaan onbewust een stukje van de openbare ruimte claimen. Daardoor worden anderen buitenstaander en minder welkom, wat tot wrevel en conflict kan leiden. Dat is natuurlijk niet de bedoeling. Je thuis *voelen* is iets anders dan je thuis *wanen*.’

Hoe laat je als bibliotheekmedewerker voldoende ruimte aan bezoekers zodat ze zich thuis voelen zonder dat ze zich de ruimte toe-eigenen? Om het evenwicht tussen thuis en de publieke ruimte te helpen bewaren, zijn specifieke vaardigheden nodig. Soenen: ‘De architectuur en de ruimtelijke inrichting kunnen het menselijk gedrag nooit tot in de kleinste details sturen. Daarvoor heb je mensen nodig: bibliotheekmedewerkers. In grote projecten worden ze helaas vaak vergeten. Het gevolg? Je hebt dan wel een prachtig gebouw, maar de personeelsleden zelf lopen er verloren. Ze hebben het gevoel dat ze de werking niet aankunnen, want ze zijn er nu eenmaal niet op voorbereid dat ze zich in een nieuw gebouw met een nieuwe werking mogelijk anders zullen moeten opstellen. Om nog maar te zwijgen over het aantal bezoekers: onderschat niet dat zo’n prachtig project een enorme toestroom aan nieuwe gebruikers lokt. Daarom, een gouden tip: betrek je bibliotheekmedewerkers vroeg genoeg in het verhaal. Laat hen mee nadenken over de thema’s die je wil belichten, laat hen vanuit hun expertise mee helpen zoeken naar oplossingen.’

Een gebouw kan het menselijk gedrag slechts in beperkte mate sturen, zei Ruth Soenen al. Toch kan een architect wel degelijk belangrijk voorbereidend werk doen om persoonlijke conflicten te voorkomen. Soenen wijst ons bijvoorbeeld op de rol van 'het onthaal'. 'Het onthaal begint niet aan de voordeur van een bibliotheek, maar al op de weg ernaartoe en dat maakt de buitenruimte minstens even belangrijk als de binnenruimte. Laat mensen vertragen in de laatste rechte lijn naar het onthaal en laat hen – eenmaal binnen – ook "landen". Zo voelen ze aan dat er binnenshuis andere, onuitgesproken regels gelden dan buiten en dat je bijvoorbeeld niet zomaar je pak friet met stoofvlees kunt meenemen. Of dat je dat luide telefoontje beter afrondt voor je de draaideur door bent. Een goed doordachte infrastructuur kan een boel nodeloze conflicten vermijden.'

Hetzelfde geldt voor de verdere inrichting van het gebouw. 'Sommigen wippen snel binnen en buiten, anderen willen een rustig moment voor zichzelf en nog anderen genieten net van de levendigheid en hopen op een goed gesprek. Al die verwachtingen vinden in het beste geval een plek: in stilteruimtes, op aparte stoelen (*apart*), aan een gemeenschappelijke tafel (*together*) of in een van de gegroepeerde zetels (*apart together*).'

In het beste geval is de nieuwe bibliotheek op de Budatip een 'stedelijk huis', stelt Ruth Soenen. Niet te dorps, anders zou het vooral bekenden verwelkomen. Niet te stedelijk, anders zou het een glazen kooi worden waarin de koude architectuur mensen verjaagt en waar nieuwkomers zich heel snel buitenstaander voelen. Een stedelijk huis, kortom: een openbare, gastvrije plek.

Les 2: Neem alle mogelijke bezoekers van de Budatip – de inwoners van Kortrijk, de studenten, passanten, bibliotheekmedewerkers, de partners en verenigingen – snel genoeg mee in de opbouw van het verhaal. Bereid betrokkenen voor op de nieuwe plek en op de nieuwe werking. Want het vergt vaak andere vaardigheden om een nieuw verhaal goed te vertellen. Wie zich van bij het begin betrokken voelt, zal makkelijker geïnspireerd raken en zo ook anderen spontaan 'aansteken'. Waak in de architectuur en bij de ruimtelijke inrichting goed over het evenwicht tussen dorpsgevoel en stadsgevoel, tussen 'zich thuis voelen' en 'op bezoek zijn'. Ontwerpers en medewerkers bouwen in het beste geval mee aan een stedelijk huis, een laagdrempelige plek waar iedereen zich welkom voelt.

### **3. De bibliothecaris van de toekomst is een programmator-netwerker**

Het woord viel al een paar keer: smoel. Een bibliotheek is een vertrouwd gezicht, dus wat als je die oude bekende een nieuwe smoel wilt geven? Nieuwe tijden vragen per slot van rekening om nieuwe invullingen en om een nieuwe façade ... Maar wie beslist hoe die smoel er precies moet uitzien? En hoe beslis je wie mag beslissen? Hoe kan die smoel zich onderscheiden en zichzelf waarmaken? Smoel geven aan een project is een en-en-verhaal. De architectuur van een gebouw is cruciaal om je verhaal de nodige uitstraling te geven, maar wat op de lange termijn écht onderscheidend is, is wat mensen met het gebouw doen. *Smoel* is bijgevolg niet statisch: net in de volgehouden inspanning om mensen te betrekken en hen steeds nieuwe verhalen te laten uitdragen, zit het potentieel om te blijven verrassen, opgemerkt te worden en zich telkens opnieuw te onderscheiden. Dat brengt ons bij de werking van de Buda Bib en bij uitbreiding van de Budatip. En bij de nood aan een nieuw organigram.

Rob Bruijnzeels: 'In heel wat steden zie je nieuwe gebouwen verrijzen, maar de roestige tussenschotten van weleer blijven koppig bestaan. In de ene toren zitten de bibliothecarissen en de boekhouders, in de andere toren het hippe volk dat allerlei swingende activiteiten organiseert. In Nederland is het niet ongewoon dat vanuit die torens op elkaar wordt geschoten. Want de een vindt

zus en de ander vindt zo, maar nooit vinden ze elkaar. Zoiets is nefast want een hedendaagse bibliotheek is bij uitstek een verhalenfabriek waarin wordt samengewerkt: een plek waar iets bijzonders ontstaat doordat mensen de handen in elkaar slaan. Om zoiets mogelijk te maken, moet je de tussenschotten durven neerhalen. Als je de collectie als grondstof neemt voor wat je organiseert, moeten alle betrokkenen met al hun budgetten op hetzelfde spoor zitten. Pas dan gaat het vooruit.'

Kortrijk heeft bijzonder veel expertise: muziekcentra, cultuurverenigingen, ateliers, theaterhuizen, onderwijsinstellingen, academies... Ruth Soenen: 'Om het potentieel van de Budatip ten volle te ontwikkelen, moet je al die expertise durven benutten.' Want niemand is een eiland op dit eiland: de bibliotheek, de woordkunstafdeling, de historische site ... Ze zijn allemaal met elkaar verbonden. 'De bibliothecaris is een sleutelfiguur die mensen met elkaar in contact brengt, verschillende domeinen laat connecteren en een dynamiek op gang brengt die ruimtelijk steeds verder resoneert.' Dat zegt ook Bruijnzeels: 'De bibliothecaris van de toekomst is een programmator. Hij of zij weet donders goed wat in de collectie zit en gaat samen met partners op zoek naar de meest prikkelende thema's om een programma rond te ontwikkelen. Elke partner zal daarbij eigen accenten leggen, denk aan het universitair ziekenhuis, het hoger onderwijs, de lokale erfgoedvereniging, de Kortrijkse Veltafdeling, het muziekcentrum, de Letterzetter, de leerkrachten en leerlingen van het Conservatorium ...'

Toch zijn de plaatsen duur: wie ruimte inneemt op het eiland, moet een belangrijke bijdrage willen leveren aan het grotere verhaal. 'Anders kan een organisatie evengoed ergens anders in de stad ruimte innemen', zegt Soenen. 'Er zijn dus wel een paar voorwaarden verbonden aan de Budatip: engagement, bijvoorbeeld. Extra muros durven gaan om een nieuw en dus groter publiek te bereiken. Zoiets kan heel inspirerend werken, denk aan de studenten binnen de opleiding singer-songwriter. De site kan als eerste podium dienen voor heel wat leerlingen of zelfs als extra festivallocatie voor het muziekcentrum. Waarom geen demo's beluisteren via koptelefoons in de bibliotheek? Wie kortom een plek inneemt op de site en letterlijk met andere partners gaat samenwonen, neemt in dit "huis" ook een verantwoordelijke rol op.'

Buda Bib wordt ook de plek waar de Kortrijkse verenigingen hun werking kunnen opzetten. Waar heel wat organisaties genoeg nemen met een eenvoudige vergaderzaal, zouden ze actiever betrokken kunnen worden bij de programmatie. Elke vereniging koestert een berg aan verhalen en expertise, dus waarom niet samenwerken? Een voorbeeld: Velt kan de bib gebruiken om initiatie momenten te organiseren. Binnen wacht een prachtige collectie, buiten de schitterende historische kloostertuin. Daar wordt iedereen beter, wijzer en gelukkiger van, toch?

Les 3: Hoe mensen samenwerken, wat er op de plek wordt geprogrammeerd en hoe de collectie wordt ingezet om verhalen te blijven vertellen, zal bepalend zijn voor hoe de Kortrijkzanen (en iedereen buiten Kortrijk) de verhalensite ervaren en dus beoordelen. Om voldoende dynamiek op een site op te wekken en om dit project tot een wervend stadsverhaal te maken, is het van cruciaal belang om *samen* te werken. De bibliothecaris van de toekomst is daarom meer dan ooit een programmator-netwerker. De bibliotheekmedewerker is meer dan ooit iemand die luistert. De bibliotheek is meer dan ooit een plek waar ook vragen worden gesteld en niet alleen antwoorden worden gegeven. In een stedelijk huis vol kennis en verhalen speelt iedereen zijn of haar rol.

#### 4. Slim kiezen is winnen: op zoek naar de juiste partners

‘Kiezen doet verliezen’, luidt het spreekwoord. Maar als je slim kiest, wordt ‘1 + 1 = 3’. Het project op de Buda-site is een kans om samen een verhaal te schrijven dat het individuele hoofdstuk overstijgt. Rob Bruijnzeels: ‘De bibliotheek uit het verleden houdt vast aan drie pijlers: verzamelen, ontsluiten en beschikbaar maken. Die bepaalden lange tijd het primaire proces van zowat elke bibliotheek ter wereld. De bibliotheek van de toekomst gaat een stap verder en kiest voor een nieuw proces: inspireren, betekenis geven en verbinden. Anders gezegd: content, context, *connection*. En dat werkt, merken we, omdat de aanpak mensen prikkelt, direct aanspreekt en samenbrengt.’ Maar om dit nieuwe proces te doen slagen, heb je partners nodig. Een bibliotheek kan zo iets niet alleen. Bruijnzeels verwijst naar zijn ervaring in de Nederlandse gemeente Gouda. ‘De bibliotheek daar kreeg een nieuwe bestemming toegewezen: een voormalige chocoladefabriek aan de rand van de stad. Het concept lag er voor het rapen: we hebben de fabrieksgeschiedenis opgenomen in het verhaal dat we op die plek wilden vertellen. De bibliotheek werd opgevat als een verhalenfabriek, met een streekarchief, een drukkerswerkplaats zodat in de bibliotheek in kleine oplages boeken konden worden gedrukt, een café dat elke dag open was van 9 uur ’s ochtends tot 8 uur ’s avonds. Al die functies pasten binnen het grotere bibliotheekverhaal dat we samenvatten onder de slogan “Kom kennis maken”. De Chocoladefabriek werd ontworpen als een plek van inspiratie (met de collectie als grondstof), van creatie (ateliers, labs en de drukwerkplaats) en van participatie (er is een tribune, er zijn collectieve werkruimtes, een laagdrempelig café waar je iets kunt eten en drinken, ‘want het goede idee ontstaat vaak boven een bord’). Bruijnzeels: ‘Er is zelfs een *Manifest van de bezoeker* zodat die uitgenodigd wordt om niet louter passief in een zeteltje te blijven zitten. Want creëren doe je vandaag bijna altijd met anderen.’ De collectie (content) wordt ingezet voor workshops en ateliers, de fabriek maakt deel uit van het bibliotheekverhaal (context) en via activiteiten en een doordachte vormgeving wordt gemeenschapszin en samenwerking gestimuleerd (*connection*).

Zodra je als voorziening je proces helder hebt – wat wil je op die plek realiseren? – ga je je partners kiezen, zegt Bruijnzeels. ‘Wie kan dit proces en dit verhaal mee uitdragen? In Gouda zocht ook de lokale politie een nieuw gebouw en kwamen ze enthousiast aankloppen bij de Chocoladefabriek. Nou ... Neen! Weg! De politie kon geen rol van betekenis spelen in wat de bibliotheek daar wilde doen.’

Ruth Soenen: ‘Kiezen doe je weliswaar niet blind. Voor je aan de uitwerking van je verhaal begint, is het belangrijk om te horen wat er bij de organisaties in de stad leeft. Wat zijn de noden van de anderen? Aan welk verhaal willen zij mee schrijven? En dan heb ik het niet alleen over de mensen die zich hebben georganiseerd in vzw’s en verenigingen, maar ook over wie zich niet laat vertegenwoordigen, want daarover weet je doorgaans het minst: de burgers. Wat kunnen zij bijdragen?’ Hier ligt een prachtige kans om een verhaal actief te maken, zegt Soenen. ‘Maak je werkproces zichtbaar, toon hoe iets groeit en laat er anderen aan meebouwen. Dat is veel beter dan er tien jaar in stilte aan te schrijven en het verhaal dan in een vingerknip te vertellen aan het verzamelde publiek.’

Les 4: Op de Buda-site komen veel instellingen én verwachtingen samen. Het risico bestaat dat iedereen zich als een eiland op een eiland vestigt waardoor geen gemeenschappelijk verhaal wordt verteld en dus ook de identiteit van de site onduidelijk blijft. Samenwerken, van bij het begin, is daarom cruciaal: een verhaal kan niet worden opgelegd, je schrijft het samen. Daarvoor zijn soms



strengere want heldere keuzes nodig: wat wil je uitdragen, wie wil en kan helpen vertellen en hoe wil je dat *samen* vertellen? Heb je het antwoord op deze drie vragen helder dan heb je ook je *smoel*.

### Tot slot

Kortrijk wil een statement maken op deze unieke Buda-site. En dat statement volhouden. De vier lessen die we zonet meekregen, zetten ons op weg. Samengevat komen ze hierop neer: de architecturale en ruimtelijke invulling van het gebouw weerspiegelen de ambitie van Kortrijk, maar bij het ontwerp is het van cruciaal belang om de collectie als de onmisbare, essentiële grondstof van het project te blijven zien. Om de min of meer statische combinatie van gebouw en collectie ambitieus en *future-proof* in te vullen, zijn mensen nodig. De onmisbare 'bibliothecaris als programmator-netwerker'; hij of zij bouwt aan een herkenbare identiteit van de instelling en dus van de plek. Die herkenbare identiteit is een combinatie van een duidelijk proces en een sterk narratief. Rob Bruijnzeels: 'Een duidelijke identiteit maakt het voor jezelf, voor je bezoekers en voor je partners duidelijk wie je wilt zijn. Die keuze sluit sommige partners uit, maar sluit ook partners in.' Met die partners – en vanuit hun expertise – kun je vervolgens verhalen programmeren. Maar dat doe je niet top down. Medewerkers maar ook gebruikers worden actieve verhalenvertellers. Inwoners, studenten, nieuwkomers en bezoekers worden co-curators. Ze zijn actieve, onmisbare personages. Ze maken mee het programma van de stad door er met hun talenten, vaardigheden, kennis en passie een unieke stempel op te drukken. Bruijnzeels: 'Als je mensen deel laat zijn van je verhaal, krijg je geen programmatie *voor* mensen, maar *van* mensen.'

### Meer weten en lezen?



**Ruth Soenen** is antropoloog. Enkele jaren geleden stapte ze in Antwerpen een tram op en dat deed ze opnieuw en opnieuw, negen maanden lang. De inzichten en verhalen die ze onderweg verzamelde, schreef ze neer in het boek *Het kleine ontmoeten: over het sociale karakter van de stad*, uitgegeven bij Garant. Ze merkte op hoe vluchtige contacten tussen onbekenden en lange gesprekken tussen bekenden samen het sociaal weefsel uitmaken van een stad.

De al te menselijke 'spelregels' die bij dergelijke kleine ontmoetingen horen, werden op vraag van enkele bibliothecarissen vertaald naar een bibliotheekcontext. Ze werden het vertrekpunt voor een intense samenwerking met de personeelsleden en de bezoekers van een honderdtal Vlaamse en Brusselse bibliotheken om te komen tot een 'bib als een gebouw op mensenmaat'. Een plek met een hoog cultureel rendement en een grote gastvrijheid, een echte hotspot voor ontmoetingen. Hierover verschenen een aantal artikels in onder meer *Knack*, *Lokaal VVSG* en vaktijdschriften zoals het *Bibliotheekblad* (Nederland) en *Meta*. De sociologie van het kleine ontmoeten is van grote waarde voor het nadenken over de sociale en publieke plaats die de Buda-site wil zijn.

**Rob Bruijnzeels** schreef samen met Joyce Sternheim het inspirerende boek *Imagination and Participation: next steps in public library architecture*. Het zoekt een antwoord op de vraag hoe de openbare bibliotheek haar klassieke, maatschappelijke opdracht kan waarmaken in onze huidige, geïndividualiseerde samenleving?



Het Engelstalige boek bevat interviews met toonaangevende architecten zoals Jo Coenen, Ralf Coussée, Klaas Goris, Chris van Duijn, Francine Houben, Winy Maas, Vincent Panhuysen en Michiel Riedijk. Uitgegeven bij nai010 publishers.

Meer info via [www.imaginationandparticipation.com](http://www.imaginationandparticipation.com) of op eenvoudig verzoek in de bib van Kortrijk.

Een extra leestip van Rob Bruijnzeels is het boek van Marjo van Schaik, gebaseerd op haar gelijknamige proefschrift *Spaces of Culture, A trialectic analysis of the recent developments of cultural venues in Amsterdam*. Het boek is uitgegeven bij nai010 publishers en schetst de oprichting van enkele toonaangevende Amsterdamse cultuurpaleizen tussen 2000 en 2016. Bruijnzeels: 'Van Schaik beschrijft goed welke successen én rampen er allemaal zijn gebouwd en wat precies de culturele en architecturale ambities deed floppen of floreren. Een eyeopener die andere steden kan inspireren en behoeden. Heb je niet veel tijd, lees dan haar herwerkte tekst *Pleidooi voor radicale verandering van cultuurgebouwen*.'



## Een nieuw verhaal schrijf je samen

De nieuwe verhalensite is als een onbeschreven blad. Hoe zorgen we er nu voor dat de verschillende verhaallijnen, stijlen en verwachtingen van alle betrokkenen zich op elkaar afstemmen tot een inspirerend boek? We laten hier graag enkele stemmen aan het woord.

‘Het Conservatorium botst momenteel tegen de infrastructurele grenzen aan van het Muziekcentrum, zeker voor wat betreft de afdelingen woord en dans. De jongste leerlingen – de kinderen tussen zes en twaalf jaar – kunnen les blijven volgen in het hoofdgebouw, maar voor tieners boven de twaalf jaar zoeken we daarom nieuwe hotspots in de stad. Jongeren zijn per slot van rekening al een pak zelfstandiger en kunnen zich makkelijker verplaatsen. De nieuwe verhalensite op de Budatip zien we als dé plek bij uitstek voor woordeducatie. Op het vlak van ruimte, infrastructuur en partnerschappen kunnen we onze opleiding daar naar een absoluut topniveau tillen. Wanneer leerlingen ervaren dat ze hun theater, comedy en verhaal kunnen brengen in de meest professionele omstandigheden, kunnen we het verdiepende karakter bereiken zoals het in het nieuwe decreet staat beschreven. Net zoals we dit nu voor het domein muziek in het Muziekcentrum realiseren.’

‘De (les)ruimtes op de nieuwe verhalensite kunnen bovendien gedeeld worden met andere spelers uit het Kortrijkse cultuurland: met professionele organisaties zoals Antigone, maar zeker ook amateurverenigingen. De deur staat dan letterlijk open voor gemeenschappelijke projecten en die kunnen op een zeer laagdrempelige manier ontstaan. Zo biedt het nieuwe decreet bijvoorbeeld de mogelijkheid om les te volgen in een alternatieve leercontext, waarbij leerlingen wekelijks actief zijn in een professionele- of amateurvereniging. Via artistieke kruisbestuiving en een logistiek partnerschap kan hopelijk een natuurlijke doorstroom ontstaan van onze leerlingen naar het veld, wat nog altijd de ambitie is van ons onderwijs.’

**Erik Desimpelaere** is directeur van het Stedelijk Conservatorium van Kortrijk.

‘Er bestaat zoiets als het ideale begin’, zegt Willem Bongers-Dek, die als directeur van deBuren ervaring op overschot heeft met het aangaan van partnerschappen. ‘Noem dat ideale begin gerust de idealistische fase: “Waw, wat wij samen allemaal zouden kunnen doen!”. Je deelt elkaars dromen en daarmee heb je meteen een sterke, gemeenschappelijke basis. Vervolgens moet je echter durven kijken naar de praktische kant: kunnen we dit wel? Hebben nog andere organisaties of verenigingen die gemeenschappelijke droom en zouden ze zich hierachter willen scharen?’

‘Over het verdere verloop van een samenwerking spreek ik graag in termen van seizoenen: in de lente is alles mogelijk en tast iedereen elkaar af. In de zomer gebeurt het echt en komt het project op snelheid en in volle bloei. Maar voor je ’t weet beginnen de bladeren te vallen, vraag je je af of je dit verhaal nog wel samen aan het schrijven bent en is het plots herfst. Of je nu eenmalig of structureel samenwerkt, je moet altijd aandachtig zijn dat je elkaar gaandeweg niet uit het oog verliest. Die aandacht is nodig omdat je in de herfst nog kunt vermijden dat het winter wordt en de samenwerking onderkoeld geraakt. Dat is het mooie aan een partnerschap: na de herfst kan het gewoon opnieuw lente en zelfs zomer worden – je kunt de winter overslaan. Evengoed moet het soms eens winter worden om elkaar later terug te kunnen vinden.’

‘De ideale partners weten niet alleen wat elkaars sterktes zijn, maar ook op welke vlakken ze van elkaar verschillen. Dat laatste hoeft een samenwerking niet in de weg te zitten, maar je moet het wel

weten. De ene partner kan goed zijn in fondsenwerving en in het vinden van de juiste mensen, maar niet in het enthousiasmeren van een publiek. De ander kan net wel een stevige publiekswerking hebben en zo het partnerschap complementair invullen.'

'Er staat volgens mij bovendien geen maximum op het aantal partnerschappen dat je binnen een project kunt aangaan. Op dit moment heb ik drie internationale samenwerkingen lopen met meer dan twintig partners. Dan heb je wel een kerngroep nodig die het gezag krijgt én heeft om het project te trekken. Om alles vervolgens helder te laten verlopen, moet je duidelijke afspraken maken: welke mensen moeten voldoende met elkaar overleggen? Hoe rapporteren zij vervolgens aan de anderen? Hoe wordt de input en feedback van alle partners verwerkt? Hoe kan iedereen z'n eigen aandeel blijven zien in het grotere geheel en dus in het doel dat je samen wilt bereiken? Op al die assen kunnen helaas dingen mislopen ... De oplossing zit dan vaak telkens een niveau hoger: loopt het fout op het niveau van de afspraken, dan schort er vaak iets aan de visie. Schort er iets aan de visie, dan moet je je de vraag stellen of je nog hetzelfde doel voor ogen hebt?'

**Willem Bongers-Dek** is directeur van het Vlaams-Nederlands Huis deBuren. Bongers-Dek kon er op de brainstormdag in Kortrijk niet bij zijn, maar stond ons nadien telefonisch te woord.

'Je hoeft niet alles te centraliseren op de verhalensite: Kortrijk heeft zoveel inspirerende plekken waar vanalles mogelijk is. Denk aan de Budafabriek, het Buda Kunstencentrum... Zolang je voor elke locatie een heldere focus hebt, zal het ook voor bezoekers duidelijk zijn wat ze er kunnen vinden. De verhalensite moet in de eerste plaats een inspirerende ontmoetingsplek zijn, een combinatie van ongedwongenheid en verdieping, waar de studenten van HoWest een actieve rol kunnen opnemen. Ze kunnen er samen met andere bezoekers – van internationale studenten tot de inwoners van Kortrijk – aan verhalen schrijven en zo bijdragen tot een bruisende Budabiotoop.'

**Bart Leenknecht** is directeur onderzoek aan HoWest en was erbij op de brainstormdag.

'Een Maker Space of "makersplek" is een plek waar mensen zich aangemoedigd voelen om te creëren en om kennis te delen. Ook een bibliotheek is een Maker Space en het eindproduct hoeft helemaal geen boek te zijn – integendeel, in het beste geval zijn de aanwezige boeken de grondstof waaruit kennis en inspiratie gehaald worden en leidt de collectie zo tot iets nieuws.'

'Een Maker Space – van een atelier tot een brainstormruimte – verstop je niet! Je geeft ze best een centrale plek want creativiteit is besmettelijk: mensen zien doen, doet doen. Daarom is de laagdrempeligheid van een stedelijk huis zoals de verhalensite op Buda zo belangrijk: als je van jongs af aan kinderen betreft in je bibliotheek en ook jongeren later via het conservatorium deel laat zijn van de plek, betekent het dat je hen gevoelsmatig een levenslang lidmaatschap aanbiedt. Als ze die connectie zo jong meekrijgen, is dat een blijvende uitnodiging tot creativiteit, inspiratie, ontmoeting en kennis.'

**Maria-Cristina Ciocci** is een van de bezielers van De Creatieve STEM. Als maker ziet ze op de nieuwe site in Kortrijk veel potentieel voor Maker Spaces.

## De gedroomde toekomst voor Kortrijk begint ... nu

‘Begint eer ge bezint’, zo gooide Rob Bruijnzeels het op de brainstormdag vlotjes in de groep. ‘Al doende leren is veel slimmer dan jarenlang in de luwte aan een project bouwen om het dan in één adem te lossen’. Na afloop van de inspiratiedag werd meteen duidelijk hoeveel aanwezig door dat enthousiaste besef waren getroffen. In heel wat hoofden nestelde zich de overtuiging dat 2030 vandaag al kan beginnen en dat partners noch Kortrijkzanen acht jaar hoeven te wachten op het Budaverhaal.

Meer zelfs, het verhaal komt al op gang. 2030 in de context van Culturele Hoofdstad is vandaag al begonnen: dankzij DURF2030 proeft de stad al van de eerste experimenten en samenwerkingen. Kortrijk hoeft dus niet te wachten om toonaangevend te zijn, de stad kan morgen al een belangrijk signaal geven en op de Buda-site een zichtbaar verschil maken door de daad bij het woord te voegen. Letterlijk.

De krijtlijnen van een goed partnerschap en de vier lessen geven al een belangrijke richting aan. De volgende stap is om dit theoretisch kader concreet in te vullen, helemaal op maat van de dromen en ambities in Kortrijk.

### **De bakermat van Kortrijk**

In een poging om innoverend te zijn, dreigen we soms blind te worden voor het meest unieke verhaal: de verhaallijnen die iedereen met elkaar verbindt, waar al decennialang in Kortrijk aan wordt gewerkt en die gewoon voor het rapen liggen. We hebben het over het klooster op de Buda-site. En over de Leie. En vooral ook over het oude ziekenhuis met zijn materniteit, dat in de nabije toekomst leeg komt te staan. Dat het gebouw nog even dienst doet, biedt een unieke kans om de verhalen te verzamelen die er vandaag nog aanwezig zijn: in de tastbare, historische details van het gebouw, maar ook in de honderden herinneringen en anekdotes die veel artsen en ziekenhuismedewerkers ongetwijfeld nog kunnen oprakelen. Anderzijds brengt de leegstand een opportuniteit met zich mee: het potentieel om tijdelijk uit te groeien tot het laboratorium van de stad. Een stukje Berlijn in Kortrijk. En niet zomaar een laboratorium: een plek waar zowat elke Kortrijkzaan al een stukje leven heeft beleefd, van geboorte over ziekte tot herstel of een overlijden. Het laagdrempelige ziekenhuis is een plek vol emotie, een plek van alle Kortrijkzanen, een plek van en voor iedereen.

Zo’n laboratorium is geen overbodige luxe. Buitenlandse voorbeelden (denk aan de Lochal in Tilburg) hebben hun succes vaak geënt op een experimenteerfase. Er wordt dan niet ‘koud’ beslist om samen te werken – waarna al snel blijkt dat niet iedereen zin heeft om samen te werken of niet hetzelfde doel voor ogen heeft, om vervolgens te verzanden in een weinig prikkelend verstandshuwelijk – neen, verschillende partners tasten elkaar op de vloer af of er een geslaagd huwelijk in zit. De goede dynamieken die in zo’n experimenteerfase ontstaan, houden doorgaans stand voor de grote kick-off en kunnen vervolgens wel tegen een stootje.

Het ziekenhuis als laboratorium geeft de verschillende partners alvast genoeg ‘Kortrijkse stof’ om mee aan de slag te gaan. Het gebouw en het verhaal heeft alle potentieel om laagdrempelig te zijn en tegelijk magische en opzienbarende projecten te laten ontstaan. Jong en oud, nieuwkomer en laatkomer: de plek is groot genoeg voor iedereen. Bovendien geeft een labo de stad ook de ruimte om ‘intelligent te falen’, zoals Rob Bruijnzeels het omschrijft: ‘Doe, reflecteer, leer en doe vervolgens

verder. Tijdens de grote finale verwacht men van jou perfectie, maar in de experimenteerfase heb je als stad veel meer ruimte om de bal eens mis te slaan. Niemand zal het jou in een laboratorium kwalijk nemen dat je probeert.' En die ruimte heb je nodig als je wil innoveren en je als stad wil onderscheiden.

Bruijnzeels: 'In de LocHal heeft men ook zo'n labo geïnstalleerd: de Kennismakerij. Partners gingen er allerlei programma's uittesten en de plek werd een ware "ontwikkelfabriek". Het was prachtig, het was wervend, het werkte. Er was ruimte, ze hadden een paar jaar de tijd en er ontstond een ongeziene speelsheid die tot op vandaag nazindert. Dus dat ziekenhuis op Buda? Meteen kraken!'

### **Het moment is nu**

'Je kunt mensen te laat betrekken', waarschuwde Ruth Soenen al meermaals. De partners, zoals gezegd, maar ook de burger. Soenen raadt aan om via het labo voldoende te polsen naar wat leeft in Kortrijk. Zo geef je als stadsbestuur het signaal dat het een project voor de burger is: hun stem telt. Een project op poten zetten 'voor de burger' maar dat als een deus ex machina in 2030 uit de lucht laten vallen? Neen, dat is geen goed idee.

'Iets *doen* is zoveel krachtiger dan iets *zeggen*', zegt Soenen. 'Bibliotheken werpen zich bijvoorbeeld graag op als een gastvrije plek waar je thuiskomt in kennis. De ruimte is daar vaak naar ontworpen: er staat een grote, gemeenschappelijke tafel waarvan architecten hopen dat we er met z'n allen aan zullen plaatsnemen en er is veel glas zodat het gebouw transparant is. Wel, je zult zien dat iedereen overal gaat zitten, behalve aan die grote, gemeenschappelijke tafel. En dat zo'n transparant gebouw met veel glas mensen veeleer het gevoel geeft een kantoor binnen te stappen dan een stedelijk huis of een bibliotheek. Je *zegt* dat je gastvrij bent, maar je *doet* het niet want het ontwerp is er niet naar, de medewerkers gedragen er zich niet naar en het hele verhaal is er niet naar.'

Bart Leenknecht (directeur onderzoek HoWest): *'Je wil niet zomaar iets creëren dat los staat van de mensen. Je wil iets dat waardevol is en waarvan mensen de waarde voor zichzelf en voor de stad inzien. Daarvoor heb je eigenaarschap nodig en dus is het meer dan ooit belangrijk om de verbeelding deels bottom-up te laten ontstaan. Dat werk kan vandaag al beginnen.'*

Erik Desimpelaere (directeur Stedelijk Conservatorium van Kortrijk): *'De aanwezigheid van de stadsbibliotheek en van de woordafdeling van het DKO op één site biedt zeer veel mogelijkheden. Zo werken we nu al structureel samen rond het Memento festival, maar op eenzelfde locatie zouden ad-hoc samenwerkingen veel vaker en vlotter kunnen ontstaan. En wel op verschillende niveaus: van inspiratie zoeken in de collectie voor een theateervoorstelling, tot kleine festivalletjes en de uitbouw van de huidige "Club Zebra", een maandelijks podiummoment voor alle disciplines van de woordafdeling. Ook de jaarlijkse "Dag van het woord" zou op de Buda-site een nieuwe dimensie kunnen krijgen, waarbij we samenwerken met de bib en met nog meer Kortrijkse organisaties die rond woordkunst werken.'*

### **Het moment is hier**

Dus hoe te beginnen aan dit geweldige, alomvattende verhaal? Dat is makkelijk: door de eerste zin te schrijven. En die is al volop in de maak. Verschillende partners in Kortrijk hebben al een programmering: de bibliotheek, academie, het hoger onderwijs, de Letterzetter, amateurverenigingen, muziekcentra, theaterhuizen... Welke activiteiten kunnen onder een gezamenlijke noemer georganiseerd worden op Buda? Wie heeft zin om een eerste themafestival op

poten te zetten? Hoe kan de bibliotheekcollectie als basismateriaal dienen voor activiteiten en ontmoetingen? Hoe kunnen Kortrijkzanen dit festival mee helpen doen bruisen?

Joachim Decoutere (deskundige cultuur voor de stad Harelbeke en programmator in CC Het Spoor): *'De Buda-site heeft niet alleen een prachtige tuin, er zal op de tip ook een centrale plek ontstaan tussen de verschillende gebouwen. In leper zie je al hoe zo'n centrale plek een cruciale rol kan spelen in het verbinden van mensen en in het vertellen van een gemeenschappelijk verhaal: daar organiseren ze af en toe een festival op het plein, met muziek, kinderactiviteiten, bars ... De reacties zijn laaiend enthousiast. We zouden vandaag al in de tuin een festivalletje kunnen programmeren om de site op de kaart te zetten.'*

### **Het moment is aan Kortrijk**

Kortrijk heeft thema's te over. De Buda-site heeft thema's te over. 'Het zijn de eenvoudigste thema's die doorgaans het meest verbindend werken', aldus Ruth Soenen. 'Omdat ze helder en toch gelaagd zijn.' In het ziekenhuis, bijvoorbeeld, komen duizenden levens en werelden samen. En samen kunnen ze een gemeenschapsversterkend verhaal vormen. In het klooster huist een rijke geschiedenis die tot op vandaag levendig verteld kan worden.

Rob Bruijnzeels: *'Mensen komen naar een bibliotheek of naar de Buda-site om hun vragen beantwoord te zien. Maar de plek kan ook zelf vragen stellen. Ik denk aan een project in mijn woonplaats Vught, waar een van de drie Duitse concentratiekampen in Nederland tijdens de Tweede Wereldoorlog bewaard is gebleven. Een beladen plek en de programmatoren wilden het kamp een eigentijdse betekenis geven. Ze lanceerden een open vraag: "Wat zijn moedige mensen? Wat is moed?" Want de mensen die er destijds opgesloten werden, zaten er omdat ze zich hadden verzet en dus moed hadden getoond. De antwoorden die ze ontvingen, waren behalve overrompelend ook ontluisterend. Iemand vertelde hoe hij ooit als schilder in dat kamp is tewerk gesteld – "Ik had twaalf kinderen ... Wat moest ik anders?". Ook dat is moed: naar voren stappen en vandaag dit verhaal vertellen. Je "moedige" bibliotheekcollectie naar voren schuiven als grondstof, als festivalthema: dat is mee programmeren. Een goed thema werkt als een magneet waar anderen hun verhaal aan kunnen hangen. Want iedereen zit met een verhaal, er is gewoon iemand nodig die ernaar wil luisteren.'*

Vincent Coomans (projectcoördinator Letterzetter): *'Ik heb zin om nu gewoon naar buiten te gaan en meteen in het ziekenhuis met de verhalen aan de slag te gaan. Wat een kans...'*

De weg ligt open. De Buda-site is er. Kortrijk komt op verhaal. 2030 begint vandaag.



## Aan de slag

...

## Buda zet zich op de kaart

*Peter Tanghe over het masterplan*

De afgelopen jaren kende de tip van het Buda-eiland een ware transformatie. Het nieuwe stadspark en de fiets- en voetgangersbrug 'Reepbrug' zijn sinds juli 2022 toegankelijk. Ze vormen het sluitstuk van 25 jaar Leiewerken in het stadscentrum, maar ook het startschot van de toekomstige ontwikkelingen, waar ontmoeting centraal komt te staan.

Stad Kortrijk nam Studiebureau Atelier Horizon - VELD onder de arm voor de opmaak van een masterplan voor de gehele Budatip. Dit omvat de kloostersite (Budastraat) - de gebouwen van de sociale dienst en alle gebouwen van AZ Groeninge. Het masterplan is voor alle duidelijkheid geen definitief ontwerp, maar een houvast om de site de komende tien jaar gefaseerd verder in te vullen.



In de loop van 2026 verhuist AZ Groeninge zijn activiteit op de site Reepkaai naar de Campus Kennedylaan. Dit biedt voor de Budatip heel wat mogelijkheden in de nabije toekomst. Het masterplan vertrekt vanuit te behouden gebouwen, zoals de historische gebouwen in de Budastraat (denk aan het klooster en Budastraat 27 die nog bewoond worden door de zusters Augustinessen), maar daarnaast zijn er ook gebouwen die vragen om een herbestemming, zoals de sociale dienst en de hospitaalvleugel langs de Reepkaai. Een deel van de gebouwen op de site zullen ook afgebroken worden. De vrijgekomen ruimte wordt extra park, aansluitend op het bestaande nieuwe park, en er wordt plaats voorzien voor nieuwe gebouwen zoals onder meer een ambitieuze stadsbibliotheek.



## **Van Stadsbibliotheek naar Verhalenhuis**

De bibliotheek vandaag heeft nog maar weinig te maken met de uitleenfabriek van weleer waar je alleen terecht kon voor een boek en hoogstens al fluisterend een boodschap kon overbrengen. De bibliotheek is de voorbije decennia verveld tot een ware ontmoetingsplek voor jong en oud. Een plek waar je je laat inspireren door de collectie, waar je bij een kop koffie gezellig kan keuvelen, waar je terecht kan voor (digitale) hulp en waar je op je eigen tempo jezelf of anderen ontwikkelt. De nieuwe bib op Buda wil nog meer zijn. Samen met het conservatorium en de Kortrijkse verenigingen wil ze bouwen aan een verhalenhuis. Waar haar ruime collectie en gastvrije leeshoeken jong en oud aanzetten om verhalen te lezen, te vertolken of zelf te creëren. Een creatieplek met ateliers, oefenpodia en een makerslab. Een ontmoetingsplek waar de vele bezoekers en verenigingen op verhaal komen.

